

Puls nr. 3/84. Kr 12,-

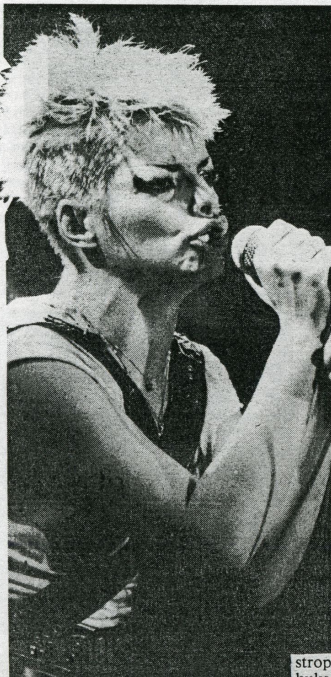
Foto: Raymond Mosken

MUSIKKAVISEN

puls

Special-intervju med
**The
Clash**

MIDDELMÅDIGHETENS ESTETIKK

Av Harald Hornmoen

Foto: Kåre Eide

stropper og miniskjørt og tette bukser i skinn. Litt keitete og klønete i bevegelsene; litt sjarmerende, men uten særlig utstråling, sang hun seg gjennom et repertoar som for det meste var hentet fra hennes to siste LPer. Musikkerne i hennes No Problem Orchestra var håndverksmessig kompetente, men de fikk det aldri til å svinge av et materiale, som i sitt stilmessige spenn fra reggae til moderne New York-funk, sjelden hever seg over det tredjerangs kopi-stiske. Hagens musikk mangler identitet og gode melodier, dens eneste snev av særpreg ligger i damas operaskolerte vokale utgydelser, som i korte øyeblikk kan imponere, men som i lengden bare virker anstrengende, i et overløst effektjageri. Hagens eventuelle guder — Krishna, Jah, Buddha, den universelle... — eksisterer mer i hennes kjest enn i hennes sjel, og under konserten hadde de selvfølgelig ingen sjanser i effektmaset av hyl, jodling, forvengte innåndinger, tåpelige tungegeip, osv.

Fra åpningslåten «Zarah» til avslutningen med Bowies «Golden Years» opplevde jeg konserten som en eneste dryg oppvisning i middelmådighetens estetikk. Det er ingenting hos Nina Hagen som rører ved noe i meg, jeg tror ikke på henne, og jeg er drit lei hele dama.

(Chateau Neuf, den 20. februar)

Etter at Nina Hagen i '78 ga ut sin debut-LP — som med respektabel mainstream-rock, bitende feministisk ironi, og rørende Berlinerskisser av taper-virkelighet, faktisk innholdt øyeblikk av opprørsglød — har karrieren til den østtyske dama sklidd ut i den store intethet. Da hun etter utgivelsen av sin andre LP for ca. 4 år siden sist spilte i Oslo, var hun allerede på god vei nedover rent kunstnerisk. Siden har hun flyttet til New York, født en unge (Cosma Shiva), oppdaget den universelle Guden, og gitt ut et par LPer, der hun i et sammensurium av musikaliske stilarter og tysk og engelsk i flippete graffiti-språk, bl.a. gir noen av de mest tvilsomme uttrykk for gudstro jeg har hørt innen rocken. Hagens siste LP, *Angstlos*, bare bekrefter hennes posisjon som rockens effektmakerinne, plastikk-predikant og opportunist nr. 1.

Hagen har nylig uttalt at hennes konserter fremfor alt handler om Gud. På scenen vil hun uttrykke sine tanker om Gud, hjelpe folk å finne Gud. «På sin andre Norges-konsert valgte hun å gjøre dette utkledd som en slags Lolita-dukke, med Tyroler-

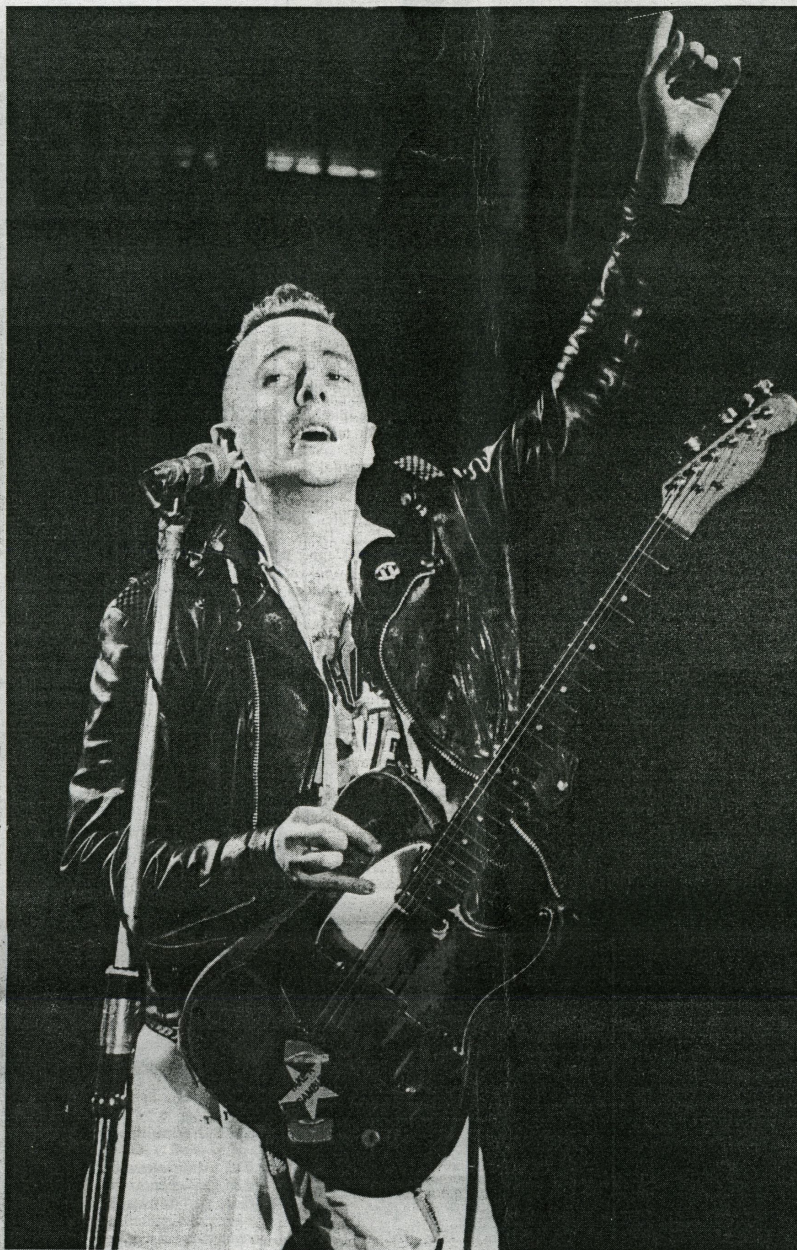

Foto: Atle Aas

EKSPLOSIVT

Av Gigi

Som jeg allerede har nevnt i intervjuet (les midten) var jeg på forhånd meget skeptisk til det 'nye' Clash. Noe jeg helt sikkert ikke var alene om. Etter intervjuet var jeg som sagt noe mer positivt innstilt, men allikevel.... noen stor konsert hadde jeg ikke særlig tro på.

Drammenshallen var så og si fullpakket og stemningen var kokende. Så; «London Calling», gruppa på scenen, Strummer med en autoritet tidligere usett, og lyden... hvilken lyd. Det var saftig, klart og... ren dynamitt (hvertfall der jeg befant meg). Folk stormer fram mot scena og vaktene må bare

gi opp. Strummer er sjefen og har menigheten i sin hule hånd. All tvil er blåst bort med bølgen fra lydanlegget. Den nye trommeslageren Pete Howards er utrolig nok enda mer dynamisk enn Topper Headon var, gitaristene Vince White og Nick Sheperd er perfekt samspilte og utfyller hverandre 100 prosent. Simonon er steinhard og rett-på. Strummer er i kjempeslag med en energi og innlevelse som er selvsagt og nødvendig der han vrenger alt ut. Jeg har aldri opplevd et så kraftig og hardtslående Clash. Når jeg ser hvordan gruppa fyller sportshallen med sin kraftige energi er det vanskelig å tro at dette tross alt er ei relativt fersk gruppe.

Materialet var en blanding av gammelt og nytt. Det gamle materialet var hovedsakelig hentet fra de tidligste LPene, bare to fra *Combat Rock* og ingen fra *Sandinista*. De gjorde det meste av det de har gjort covere på: «Police & Thieves», «I fought the Law», «Armageddon Time» og «Cadillac». Flere av de nye låtene høstes mer enn lovende ut. Alt i alt råsterkt. Dette var ren rock'n'roll uten noe pynt eller overflødigheter. Raka røret. Det eneste som ble savnet fra Mick Jones var koringa hans, men dette blir jo ubetydelig når alt annet stemmer.

Gratulerer Strummer, det er uten tvil stort behov for dagens Clash...

FLESH FOR LULU

Ratz
23. januar

Av Gigi

Foto: Raymond Mosken

gruppa selv ga sin musikk, en betegnelse jeg forsvåvidt kan si meg enig i. Rått og lurvete nok låt det i alle fall. Gruppas materiale hadde en tendens til å bli litt ensformig, men Flesh for Lulu er da også ei ganske fersk gruppe. Deres røtter var ganske åpenbare, de har hørt på folk som Velvet Underground og Echo & the Bunnymen. Noe de ikke la skjul på ved å gjøre V.U.'s «White Ligh, White Heat» med innslag av «Sex Machine» som ekstranummer.

Engelske Flesh For Lulu's Norges-debut på Ratz tilfredstilte stort sett forventningene en hadde etter å ha hørt gruppas EP *Roman Candles* på forhånd. Live var soundet naturlig nok en del råere og primitivt, men det svingte. Psykedelisk punk rock'n'roll var betegnelsen

MIDDELMÅDIGHETENS ÆSTETIKK

Av Harald Hornmoen

Foto: Kåre Eide

stropper og miniskjørt og tichte bukser i skinn. Litt keitete og klønete i bevegelsene; litt sjarmerende, men uten særlig utstråling, sang hun seg gjennom et repertoar som for det meste var hentet fra hennes to siste LP-er. Musikkerne i hennes No Problem Orchestra var håndverksmessig kompetente, men de fikk det aldri til å svinge av et materiale, som i sitt stilmessige spenn fra reggae til moderne New York-funk, sjelden hever seg over det tredjerangs kopistiske. Hagens musikk mangler identitet og gode melodier, dens eneste snev av særpreg ligger i damas operaskolerte vokale utgydelser, som i korte øyeblikk kan imponere, men som i lengden bare virker anstrengende, i et overlesset effektjageri. Hagens eventuelle guder — Krishna, Jah, Buddha, den universelle... — eksisterer mer i hennes kjøft enn i hennes sjel, og under konserten hadde de selvfølgelig ingen sjanser i effektmaset av hyl, jodling, forvrengte innåndinger, tåpelige tungegeip, osv.

Fra åpningslåten «Zarah» til avslutningen med Bowies «Golden Years» opplevde jeg konserten som en eneste dryg oppvisning i middelmådighetens estetikk. Det er ingenting hos Nina Hagen som rører ved noe i meg, jeg tror ikke på henne, og jeg er drit lei hele dama.

(Chateau Neuf, den 20. februar)

Etter at Nina Hagen i '78 ga ut sin debut-LP — som med respektabel mainstream-rock, bitende feministisk ironi, og rørende Berlinerskisser av taper-virkelighet, faktisk innholdt øyeblikk av opprørsglød — har karrieren til den østtyske dama sklidd ut i den store intethet. Da hun etter utgivelsen av sin andre LP for ca. 4 år siden sist spilte i Oslo, var hun allerede på god vei nedover rent kunstnerisk. Siden har hun flyttet til New York, født en unge (Cosma Shiva), oppdaget den universelle Guden, og gitt ut et par LP-er, der hun i et sammensurium av musikalske stilarter og tysk og engelsk i flippete graffiti-språk, bl.a. gir noen av de mest tvilsomme uttrykk for gudstro jeg har hørt innen rocken. Hagens siste LP, *Angstlos*, bare bekrefter hennes posisjon som rockens effektmakerinne, plastikk-predikant og opportunist nr. 1.

Hagen har nylig uttalt at hennes konsserter fremfor alt handler om Gud. På scenen vil hun uttrykke sine tanker om Gud, hjelpe folk å finne Gud. — På sin andre Norges-konsert valgte hun å gjøre dette utkledd som en slags Lolita-dukke, med Tyroler-

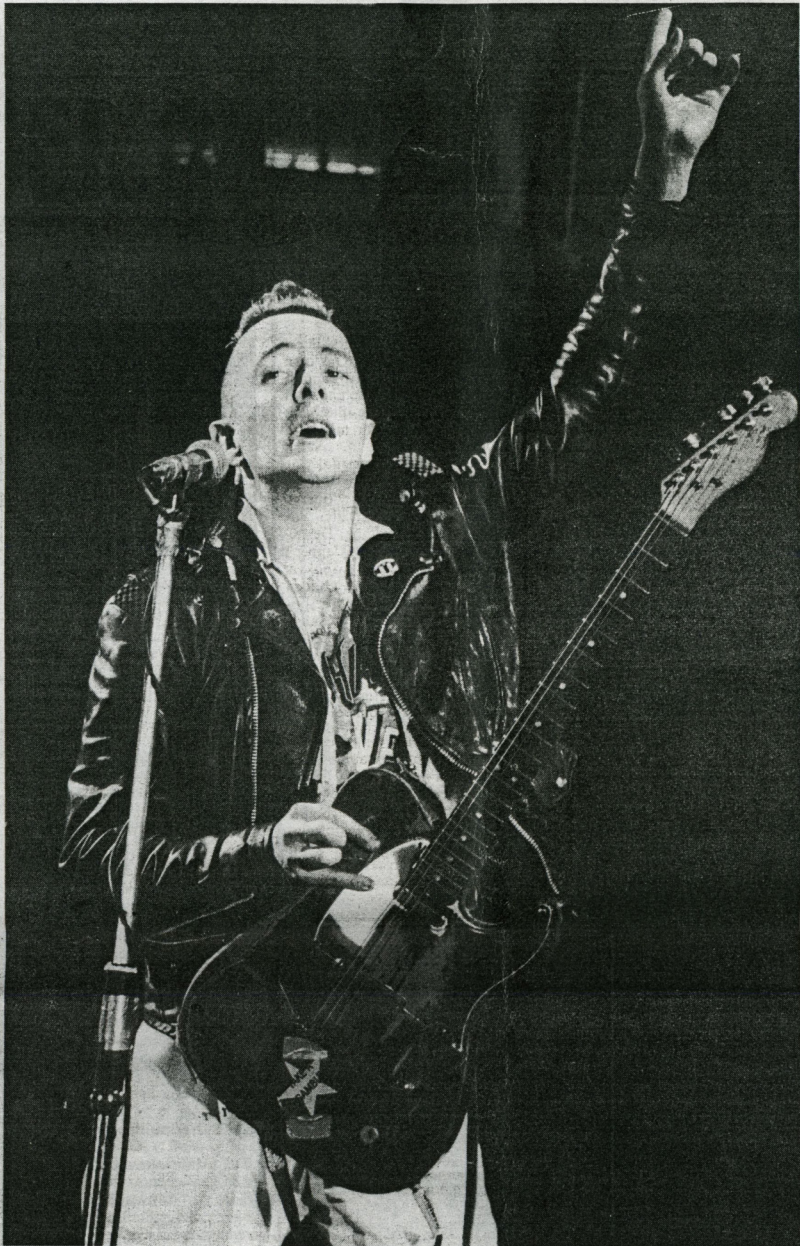

Foto: Atle Aas

EKSPLOSIVT

Av Gigi

As I have already mentioned in the interview (read the middle), I was very skeptical of the 'new' Clash beforehand. Something I certainly wasn't alone in. After the interview I was, as I said, more positively attuned, but all-even though some great concert I had I did not particularly believe in.

The Drammenshallen was almost packed and the atmosphere was boiling. SA; "London Calling", the group on stage, Strummer with an authority previously unseen, and the sound what sound. It was juicy, clear and pure dynamite (at least where I found myself). People rush towards the scene and the guards just have to give

up. Strummer is the boss and has the church in his hollow hand. All doubt is blast away with the bolts of the sound system. Amazingly, the new drummer Pete Howards is even more dynamic than Topper Headon was, guitarists Vince White and Nick Sheperd are perfectly co-playing and complementing each other 100 percent.

Simenon is rock hard and straight. Strummer is struggling with an energy and empathy that is self-evident and necessary where he turns everything out. I've never experienced such a powerful and hard-hitting Clash. Nor do I see how the group fills the sports hall with its powerful energy it is difficult to believe that this is after all a relatively fresh group.

The material was a mixture of old and new. The old material was mainly taken from the earliest LPs, only two from Combat Rock and in-gen from Sandinista. They did most of what they did on the covers: "Police & Thieves", "I fought the Law", "Armageddon Time" and "Cadillac". Several of the new lates sounded more than promising.

All in all, very strong. This was pure rock 'n' roll with no decor or abundance. Just wet. The only thing that Tole missed from Mick Jones was his kings, but this will be insignificant after all else. Congratulations Strummer, there is no doubt a great need for today's Clash ...

FLESH FOR LULU

Ratz
23. januar

Av Gigi

Foto: Raymond Mosken

Engelske Flesh For Lulu's Norges-debut på Ratz tilfredstilte stort sett forventningene en hadde etter å ha hørt gruppas EP *Roman Candles* på forhånd. Live var soundet naturlig nok en del råere og primitivt, men det svingte. Psykedelisk punk rock'n'roll var betegnelsen

gruppa selv ga sin musikk, en betegnelse jeg forsåvidt kan si meg enig i. Rått og lurvete nok låt det i alle fall. Gruppas materiale hadde en tendens til å bli litt ensformig, men Flesh for Lulu er da også ei ganske fersk gruppe. Deres røtter var ganske åpenbare, de har hørt på folk som Velvet Underground og Echo & the Bunnymen. Noe de ikke la skjul på ved å gjøre V.U.'s «White Ligh, White Heat» med innslag av «Sex Machine» som ekstranummer.